

## **ROSENIUS SAMLEDE VÆRKER**

### **14.3 – JULEN – ÆRE VÆRE GUD I DET HØJESTE**

*”Ære være Gud i det højeste! Og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!”* - Luk. 2,13-14.

(s.39) Således sang den fra himmelen udsendte skare af engle i natten, da Jesus blev født. Først havde budskabet lydt: *”Jer er i dag en frelser født!”* [Luk. 2.11] - og i det samme var der med englen en mangfoldig himmelsk hærske, som lovpriste Gud og sagde: *”Ære være Gud i det højeste! Og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!”* Luk. 2,13-14. Hvor meget mere skulle da ikke vi, som er af den så højt benådede menneskeslægt, vi, hvem det frydefulde budskab egentlig angår, istemme samme lovsang til Herrens pris.

Emnet, vi her skal betragte, er stort – og for de troende usigelig kært. Ja, det er i sig selv så stort, så herligt, så frydefuldt, at den, som ret kunne tro og se det guddommelige under af nåde og kærlighed, der som glimt bryder frem fra dets dyb, han skulle vel råbe og springe af fryd, syngende et evigt, uophørligt: *”Ære være Gud i det højeste!”* og for glæde knapt kunne leve. Ingen på jord kan vel rettelig tro og fastholde dette, at ’den evige Gud bliver et menneskebarn, at Skaberen ligger på hø og skarn og os helt og holdent sig skænker’, men de troende har dog ved fordybelsen i det – som i alt, hvad Jesus har gjort til vor

## Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 3: Julen – Ære være Gud i det højeste

frelse – en glæde som ved ingenting ellers på jorden. En glæde, som ingen, der ikke virkelig tror, nogensinde har kendt eller smagt. Derfor er også dette emne fortræffeligt egnet, hvis du en gang tager dig for at ville anstille en prøve på din guds frygts beskaffenhed og ægthed. Sand juleglæde – ligesom al virkelig glæde i Kristus – vil altid være et for en sand kristen (s.40) karakteristisk kendetegn.

Glæde og glæde er to ting. Mennesker kan vel i julen være grebet af en følelse af højtid og derfor være glade. Men glæde sig af hjertet over Frelseren selv og hans fødsel, så de derfor begynder at elske, lovprise og tale om ham – noget, man dog rent uvilkårligt gør, når glæde over et eller andet fylder ens sind – det er de ikke så meget som en halv time i stand til. Nogle går endnu videre. De er meget religiøse, de er virksomme og nidkære for Kristi sag og kan tænke og tale klogt og sandt i åndelige spørgsmål. De kan bede, stå i stadig strid mod det onde og gøre mange gode gerninger for derved at blive salige. Men fryde sig af hjertet over Frelseren og med virkelig glæde tale om ham og hvad han har gjort – det vil de ikke være i stand til en time til ende.

Og hvad er så dette et vidnesbyrd om? Ja, hvad andet vidner det om, end at Kristus er endnu ikke blevet sådanne mennesker virkelige tilflugt og dyreste skat. De ejer endnu ikke den rette tro. De mangler Ånden, som skaber liv [Joh. 6,63; 2.Kor. 3,6]. De lever enten – som farisæerne – med al deres religiøsitet i kødlig sikkerhed, eller også fremdeles i vantro, bundet af hemmelige skødesynder eller arbejdende på at opstille deres egen retfærdighed. Skriften siger – og Skriften kan ikke omstødes [Joh. 10,35] – at ”*Åndens frugt er kærlighed, glæde, fred*” Gal. 5,22, at ”*Guds rige består i retfærdighed, fred og glæde i Helligånden*” Rom. 14,17. At ”*hvor jeres skat er, der vil også jeres*

## Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 3: Julen – Ære være Gud i det højeste

*hjerte være*” Luk. 12,34. Og at *”hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med*” Matt. 12,34.

Hvilket atter vil sige, at den, som ikke har sin glæde i at tale om Kristus, men hellere taler om andre, muligvis også betydningsfulde emner, han har i disse andre emner større tilfredsstillelse, større rigdom og glæde end i Kristus. Om også han bekender sig som kristen, så har han ikke Kristus i sit hjerte som sin egentlige trosgrund. (s.41) Hvis ikke du derfor har fundet så megen trøst og glæde i Kristus, at det er blevet din lyst at tale om ham, prise og bekende hans navn, så ejer du endnu ikke den sande tro. Du er enten endnu under syndens trældom, sovende, sorgløs og tryk, eller også en træl under loven i finere eller grovere form. Det vil altid på det åndelige område bekræftes, hvad de til Babel bortførte israelitter, gav udtryk for med ordene: *”Hvor kan vi synge Herrens sange på fremmede grund?”* [Sl. 137,4]

At ville tvinge et vantro menneske, som endnu er i fremmede land, fremmede for Gud og med en trælbunden ånd, til at glæde sig i Herren, er lige så omsonst som at ville fremtvinge sne og is til at brænde. Synge og tale kan man muligvis nok. Men at tvinge sit hjerte til glæde er umuligt. At frydes i sin frelser og uden nogen opfordring prise og ophøje ham er en Åndens frugt. På Zions bjerg blev der sunget en sang, sangen om det slagtede lam, og *”ingen kunne lære den sang uden de beseglede”* [Åb. 14,3 – ikke eksakt citat] [Læs nærmere herom i Bind I *”Kristendommens sjibbolet”*].

Ligesådan kan heller ingen opleve virkelig juleglæde uden de troende. *”Jeg spurgte længe mig selv,”* skiver en Åndens mand, *”om det nu også var en virkelighed, hvad både Guds ord og Guds børn så ofte vidnede om, nemlig*

## Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 3: Julen – Ære være Gud i det højeste

'glæde i Helligånden' [Rom. 14,17], 'glæde i Gud' [Sl. 37,4]. *Thi hvor længe jeg end selv havde søgt efter frelse og salighed, havde jeg endnu aldrig erfaret noget sådant. Foruden hvad jeg så i Guds ord herom, havde jeg ofte i selskab med de troende lagt mærke til noget forunderlig lyst, næsten som et smil, over deres ansigt, når de læste, sang eller talte om Jesus. Dette i forbindelse med andre ytringer af glæde vakte undren i mit sind. Jeg indså jo nok, at Jesu fødsel f.eks. var der al grund til at glæde sig over. En vis juleglæde havde jeg vel også, men virkelig at glædes over Frelseren selv havde jeg endnu ikke oplevet. Det skete først, da jeg havde lært at forstå, hvad synd, og senere – netop ved juletid – hvad nåde vil sige. Ellers med andre ord: var kommet til troen på Jesus. (s.42) Da fik jeg erfare, hvad virkelig juleglæde er. Da så jeg, hvad den velsignede Gude søn i krybben bragte med sig”.*

En bekendelse som denne både tjener til selvprøvelse og maner dertil. Den viser tillige, hvad det er, der må til for at få den sande juleglæde i eje: oplevelsen af synd og af nåden i Kristus. Eller sagt med andre ord: omvendelse, anger og tro. Men hvis nu – som vi her har forstået – det ikke er alle religiøse, fromme og for deres salighed nidkære sjæle, der har betingelser for at kunne tilegne sig nogen sand åndelig glæde, hvor meget mindre må da ikke den frække, letsindige, gudløse verden have mulighed for det! Disse lastens trælle, som sover i synden og ikke så meget som et øjeblik frygter for helvede – eller de hykleriske, sikre og sorgløse ånder, som med hele deres finere eller grovere kødelige væsen er selvtilfredse, frie og frække – hvad har disse vel at hente hos barnet i krybben? Ikke mere end de umælende dyr, okser og æsler, som vel også befandt sig i stalden. Betydningen af Frelserens fødsel lærer du først at vurdere

## Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 3: Julen – Ære være Gud i det højeste

på en sådan måde, at du kan glæde dig over den, når synden ret er blevet bitter og tung og ethvert forsøg på at bryde dens magt er faldet frugtesløst ud, men du da – bedst som du er færdig til at opgive det hele – får at høre et budskab om Jesus, som med et gør dig fri [Joh. 8,36]. Først når du får nåde til i troen at se den fuldkomne forløsning og den fuldt ud tilstrækkelige retfærdighed, du ejer i Kristus, først da ved du, hvad virkelig glæde i Gud vil sige. Da ved du, hvad barnet i krybben er værd. Da stemmer du af hjertet med i profetens ord: *”Du gør fryden mangfoldig, glæden stor, de glædes for dit åsyn, som man jubler i høst, ret som man jubler, når bytte deles. Thi dets tunge åg og stokken til dets ryg, dets drivers kæp, har du – du, Herre Jesus – brudt som på Midjans dag.”* [Es. 9,2-3].

Ja, da siger man af hjertes fulde overbevisning: *”Ære være Gud i det højeste!”* [Luk. 2,14].

(s.43) Den, som har oplevet dette, han er en kristen, og han alene kan ret fejre jul. Men ingen tænker sig her, at en sådan glæde og fred er de troendes stadige eje. Nej – som enhver anden af Åndens frugter er dette kun i sin vorden og forstyrres så let. Derfor har de troende nødig at bestandig fejre jul – bestandig vende tilbage til samme trøste- og glædeskilde og i barnet i krybben skue Gud. Ved dette stadige behov af den trøst og fred, som alene Jesus kan give, forbliver de også bestandig børn. Aldrig bliver de udlærte, voksne og selvstændige, hvad åndelig forståelse angår. Det var dette, Jesus så alvorligt lagde os på sinde med ordene: *”Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget.”* [Matt. 18,3]. Dette enfoldige barnesind er også nødvendigt at stå med ved krybben. Julen er børnenes højtid, er der med rette blevet sagt. Man må være barn for ret at kunne skue det store himmelens under, at Gud lader

## Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 3: Julen – Ære være Gud i det højeste

sig klæde i kød og blod og lægge på et leje af hø og strå. Man må i troens enfold ligne Betlehems hyrder [Luk. 2,8-9], der kom for at skue det store, der var sket, og ikke Jerusalems åndelige hyrder, ypperstepræsterne og de skriftkloge, som lod sig nøje med ud fra profeterne at kunne oplyse om, hvor den nyfødte jødernes konge var at finde [Matt. 2,4-5], men ikke selv tog skridt til at opsøge ham.

De, som senere, da han trådte offentligt frem, fæstede fornuftens kolde, overlegent vurderende øje på ham og ikke kunne se andet og mere i ham end 'tømrermanden Josefs søn fra Nazaret' [Joh. 6,42; Mark. 6,3 ikke eksakt citat]. Sådan går det altid, men i særdeleshed ved krybben, hvis ikke enfold og tro er til stede. Men nu til selve den store velsignede sag, det drejer sig om. Det, der får englene til at ønske jorden fred, mennesker Guds velbehag og Gud i det højestes ære. Hvad rummer det i sig, det budskab, der ligger til grund? (s.44)

Intet mindre end dette, at Gud er vorden [blevet] som en af os, er blevet menneske [Joh. 1,1; 1,14; Rom. 8,3] og menneskers broder. Hvad siger Skriften? *"Både den, som helliger, og de som helliges, har alle samme fader, derfor skammer han sig ikke ved at kalde dem brødre"* Hebr. 2,11. Hvem er *"den, som helliger"*? Gud, den hellige, høje, han, som besidder og hersker over alt. Og hvem er *"de, som helliges"*? Menneskene, de faldne, syndige mennesker. De *"har alle samme fader"* - hvad ligger der i det? De er af samme natur, samme slægt – menneskeslægten. Gud er menneske, vi er mennesker. Derfor skammer han sig ikke ved at kalde dem brødre. De er jo hans virkelige brødre, nedstammende efter kødet fra samme stamfader som han. Jesus har vist det i gerning og ord, at han hverken over for sin himmelske fader eller over for mennesker skammede sig ved at kalde dem brødre. Han siger til sin fader: *"Dit*

## Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 3: Julen – Ære være Gud i det højeste

*navn vil jeg kundgøre for mine brødre, prise dig midt i forsamlingen.” Sl. 22,23. Han siger til en kvinde, Maria Magdalene: ”Gå til mine brødre og sig til dem: Jeg farer op til min Fader og jeres Fader, til min Gud og jeres Gud” Joh. 20,17. Og han siger offentligt for alle: ”Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre der, har I gjort imod mig.” [Matt. 25,40].*

Guds Søn er blevet vor broder. Det er virkelig sandt, guddommeligt sandt. Det er ikke en titel blot, han har antaget, det er en velsignet virkelighed, som grunder sig derpå, at *”de alle har samme fader”* [Hebr. 2,11]. Vi må således sande, at hvis vi ret kunne tro og fastholde dette, ville vi af glæde og undren blive ude af os selv, ja, næppe kunne leve. Og tillige må vi sande, at vore hjerter ved Adams fald er blevet grufuldt fordærvede, stendøde, iskolde, forhædede og hyllet i et uigennemtrængeligt vantroens mørke, eftersom vi glædes, elsker, takker og priser så lidt.

Vi skulle længes efter at fare herfra, spørge med ængstelig (s.45) uro: Når [hvornår] skal dog dækket, der skjuler Guds herlighed, falde? Dette dødens legeme, hvem skal fri mig fra det? Men endnu mere: Spørger nu nogen om årsagen til og hensigten med, at Guds Søn blev menneske, så får vi i Hebr. 2,14-15 oplysning også om dette. *”Da nu børnene fik del i kød og blod,”* hedder det, *”fik også han på lignende måde del deri, for at han ved sin død skulle gøre ham magtesløs, der har dødens vælde, nemlig Djævelen, og udfri alle dem, som af frygt for døden hele deres liv havde levet i trældom”.*

Og i Hebr. 2,17: *”Derfor måtte han i et og alt blive sine brødre lig, for at han i sin tjeneste for Gud kunne blive en barmhjertig og trofast ypperstepræst til at sone folkets synder.”*

## Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 3: Julen – Ære være Gud i det højeste

Mærk dig her: Menneskeskyld skulle – som lov og ret gjorde krav på – med menneskeblod betales. Et menneske skulle undgælde for, hvad mennesker havde forbrudt. Thi tog han blod af kvindens blod, hvormed han gjorde sagen god, som kvinden havde skadet. Derfor gik også den første forjættelse ud på dette, at ”kvindens sæd skulle knuse slangens hoved” [1.Mos. 3,15], ”Og da tidens fylde kom,” siger apostlen, ”udsendte Gud sin søn, født af en kvinde, født under loven, for at han skulle løskøbe dem, der var under loven, for at vi skulle få barnekår.” Gal. 4,4-5.

Guds Søn skulle blive menneskebarn, for at menneskebornene kunne blive Guds børn. Samme forløsning fra loven ved dette barn havde Guds Ånd allerede ved profeten Esajas forudsagt herligt og klart: ”Dets tunge åg og stokken til dets ryg, dets drivers kæp, har du brudt som på Midjans dag” Thi ”et barn er født os, en søn er os givet.” Es. 9,3-6.

Hvad er vel dette ”tunge åg” andet end synden og loven i Gal. 5,1. kaldet ”trældoms åg”? Hvad er ”stokken til dets ryg” og ”dets drivers kæp” andet end loven, der lig en slavefogeds (s.46) svøbe svider i vor samvittighed for vore synders skyld, dømmer os til døden, giver os Djævelen i vold og styrter os i helvede? Læg så endnu til disse herlige vidnesbyrd om hensigten med og hemmeligheden i Guds Søns menneskevorden [menneskebliven].

Hebr. 10,5-7: ”Derfor siger han [Kristus], da han træder ind i verden: Til slagtoffer og afgrødeoffer havde du ej lyst, men et legeme beredte du mig, i brænd- og syndoffer fandt du ikke behag. Da sagde jeg: Se, jeg er kommen (i bogrullen er der skrevet om mig) for at gøre din vilje, min Gud!”



## Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 3: Julen – Ære være Gud i det højeste

Guds Søn vil hermed sige: Utallige gaver og ofre, brændofre og syndofre, er før mit komme blevet frembåret for dig, o Gud. Du har selv befalet det sådan. Men ikke var det disse ofre, du i egentlig forstand ville have. Mit legeme var det, du havde for øje. Mit legeme var det, du med disse ofre ville betegne. Se, jeg kommer nu. Jeg er den, som skal gøre din vilje, o Gud. Jeg skal være den gave, det syndoffer, som skal borttage verdens synder.

Her har vi således gåden løst. Hemmeligheden åbenbaret, der knytter sig til barnet, om hvilken englen så frydefuldt forkyndte: ”Jer er i dag en frelser født!” [Luk. 2,11].

I dag er den længe varslede og under talrige forbilleder bebudede genløser kommet, jeres store slægtning, som har *goels-retten* til jer!

Goels-retten? Det er ganske ejendommeligt at fordybe sig i lovens forskrifter om en *goel* – og se, hvorledes Kristus i det gamle testamente er blevet kaldt for vor *goel*.

Ordet er i vor danske bibel oversat med ”*genløser*” eller ”*løser*”, når det bruges om Kristus. f.eks. i Es. 41,4 / 54,8 / 59,20. Job 19,25 og andre steder.

Ordet *goel* har på hebraisk en dobbelt betydning. Det betyder for det første en beslægtet, som har den nærmeste slægtsret til en. I Ruth 2,20, siger Noomi om Boas: ”*Den mand er en nær slægtning af os [er vor goel], han er en af vore løsere*”. (s.47)

Og i 3.Mos. 25,25 er ’*goel*’ betegnet ved ”*nærmeste slægtning*”. For det andet betyder ordet en løser, der ifølge loven som nærmeste slægtning har pligt til at drage omsorg for sine forarmede slægtinge. Det hedder på det sidst anførte

## Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 3: Julen – Ære være Gud i det højeste

sted: ”Når din broder kommer i trang, så han må sælge noget af sin ejendom, skal hans nærmeste slægtninge melde sig som løser for ham, og indløse, hvad hans broder har solgt.” En sådan *goel*, en sådan løser og frænde [slægtning], har vi nu fået i Kristus derved, at han blev åbenbaret i kød. Vi mennesker var hjemfaldne til lovens dom og forbandelse. Vi var prisgivet den evige død, og ingen af os var i stand til at løse os ud af vor nød. Da lod Gud sin enbårne, elskede søn blive vor *goel*, vor løser, vor frænde.

Nu vel, sagde da Sønnen, eftersom ingen er i stand til at løse sig selv, og det arme folk ej heller har en eneste slægtning, der kan træde til som deres løser [forløser], så vil jeg selv træde frem og løse dem ud. Kom og hør det, I arme, forførte, ulykkelige menneskebørn! Jeg Herren, Israels Hellige, vil, som født af en kvinde, blive jeres nærmeste slægtning og ved mit blod og min død blive jeres løser, jeres genløser – for at I, mine frænder, som var skyldige til døden, måtte fries derfra og nyde en evig fred. Vil I tro på mig, så ”*frygt ikke, du lille hjord, thi jeres Fader har besluttet at give jer riget.*” [Luk. 12,32].

Også i navnet Immanuel må der åbenbart ligge noget særlig betydningsfuldt, eftersom Herren så udtrykkeligt havde forudsagt, at hans søn skulle bære dette navn. ”*Se, jomfruen bliver frugtsommelig og føder en søn, og hun kalder ham Immanuel.*” Navnet betyder, som det også i Matt. 1,23 er anført: ”*Gud med os!*”

For dets bærer er Gud åbenbaret i kød. Gud som vores broder, Gud som vores ven. Gud for os og Gud i os. Gud som den, der fører vor sag og står strengt på vor ret. Gud som vor (s.48) forbundsfælle og forsvarer. Gud som den, der træder frem og går i forbøn for os. Gud, til hvem vi skal sætte vores lid, og hos hvem vi skal søge vores tilflugt. Hvilket forunderlig herligt navn! Og hvilket herligt

## Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 3: Julen – Ære være Gud i det højeste

forhold, det grunder sig på! Hvordan skulle han bedre få draget os til sig – bange, forskræmte, flygtende Adams-børn, som vi var – end ved selv at blive vores Immanuel, blive menneske som vi.

Gud i sit eget hellige, herlige væsen var en fortærende ild [5.Mos. 4,24; Hebr. 12,29], frygtelig at nærme sig. Men nu – nu har vi på himmelens trone et sandt menneske. En frænde, en *goel*, en Immanuel ved Faderens højre side i det højeste [Hebr. 1,3]. Anderledes bør vi heller aldrig tænke os Gud. Sønnen, åbenbaret i kød, var *"hans væsens udtrykte billede"* [Hebr. 1,3]. Og endnu et: Gud har med sin søns menneskeværen tillige villet give det i Guds billede så ærefuldt skabte, men i syndefadet fornedrede menneske sin adel og ære tilbage.

For hvad større ære og herlighed kunne der times os arme fornedrede og uværdige mennesker, end at Guds Søn selv er blevet menneske og nu som menneske sidder ved Guds højre hånd, herskende med evig og uindskrænket magt over alt i himmel og på jord! *"Englene,"* siger Luther, *"er vel herligere skabninger end os mennesker, dog har Gud vist os højere ære og på en mere inderlig måde forenet sig med os ned med dem, idet han ikke er blevet en engel, men et menneske. Så stor en ære er dette, at en engel med god grund måtte ønske sig at være et menneske."*

Fik vi nåde til ret at kunne tro og regne med dette som en virkelighed, så skulle vi vel hæve os højt over dette jordelivs usle glæder og sorger. Vi skulle, fyldt af den rette himmelske glæde, omgås med og have vor skat og vor ros i dette store Guds nådes under, elske, bekende og lovprise vor store broder, rose os af slægtskabet med ham og have vor trøst, vor glæde, vort alt i ham. (s.49) Det var noget af dette, engleskaren mente og gav udtryk for, når den sang: *"Ære være*

## Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 3: Julen – Ære være Gud i det højeste

*Gud i det højeste!*” - Gud vil alene have æren som den, der har gjort alle ting vel. *”Og på jorden fred”* [Luk. 2,14] - nu, da fredsfyrsten er kommet, han, som stifter fred mellem Gud og mennesker og fred i alle troendes hjerter, må der også på jorden herske fred – tvedragt, kiv og nid høre op. På jorden fred – i mennesker, der har Guds velbehag [Luk. 2,14] – nu, I mennesker, ”kysser Sønnen”, tag imod ham med glæde, tag også villigt mod alt, hvad dermed følger: Satans vrede og verdens had – regn blot det, Gud har givet, for godt og for fuldt ud tilstrækkeligt for jer, så er alle ting vel. Men dette har ikke alle betingelser for. De raske har ikke brug for læge [Matt. 9,12], de frie har ikke brug for nogen løser.

Derfor er det kun for toldere og syndere, at dette er et lifligt evangelium. Så kom da hid, I elendige! I, som ved af bitter erfaring, hvad synden vil sige, og ikke er i stand til at blive den kvit. I, som famler i mørke og ikke ved, hvor I skal vende jer hen. Her er føde og hvile, hvis blot I vil høre jeres frelser, jeres slægtning og læser, jeres *goel*.

*”Kom hid til mig,”* siger han, *”alle I, som er trætte og tyngede af byrder”* [Matt. 11,28] - det er netop for jer, jeg er kommet. Ikke for de retfærdige, som ingen frelser behøver, men for disse uværdige, håbløst fortabte syndere, som I anser jer selv for at være. Tag blot imod mig og dermed mod alt, hvad jeg har forhvervet [købt eller skaffet] til jer.

Jeg er Jesus, jeres broder. Alt mit skal være jeres, og alt jeres skal være mit. Giv blot mig jeres synd, så får I min retfærdighed i stedet. Er I fremdeles syndere – er I det ikke værd – havde I fortjent noget helt andet – så ved jeg så udmærket

## Rosenius Samlede Værker

Bind XIV – Højtiderne

Kapitel 3: Julen – Ære være Gud i det højeste

dette i forvejen. Netop derfor er jeg kommet – ikke, fordi I var gode, rene og retfærdige, men fordi I var faldne, syndige, fornedrede, ulykkelige [Luk. 19,10].

Havde I selv været i (s.50) stand til at fortjene nåden og himlen, hvorfor skulle jeg da være kommet? Det er nåde, jeg byder jer, og nåde skal være nåde, ikke betinget af nogen værdighed hos jer. Kom, køb og spis, uden penge, uden vederlag, nåden, jeg byder jer [Es. 55,1]. De ubodfærdige støder den fra sig. De gerningsretfærdige vil fortjene den selv, og træder dermed mit blod under fod [Hebr. 10,29]. Derfor, I elendige! Und mig den ære at få lov til at skænke jer alting af nåde!

Ja, først og sidst: Ære være Gud i det højeste! [Luk. 2,14]

Historik:

Indtastet: 10. november 2005

Korrektur: 26. september 2021

RoseniusNet.dk